

UN OM MAI PRESUS DE OAMENI: CUVIOSUL PĂRINTE ARSENIE BOCA (1910 - †1989)

Biseriçuța de la Drăgănescu este o bijuterie ca artă bisericească. Este o bijuterie și este unică în felul ei, pentru că unic în felul lui este cel care a făcut-o, Părintele Arsenie Boca.

Pr. Savian, Bunescu, parohul Bisericii Drăgănescu între 1937-1999

" simbolul lui Iisus în zeghe e valabil și azi, în vremuri de libertate, azi, când credința pare iar îngrădită, închisă după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident, care voiește să scoată din școli și icoanele, și învățământul religios. "

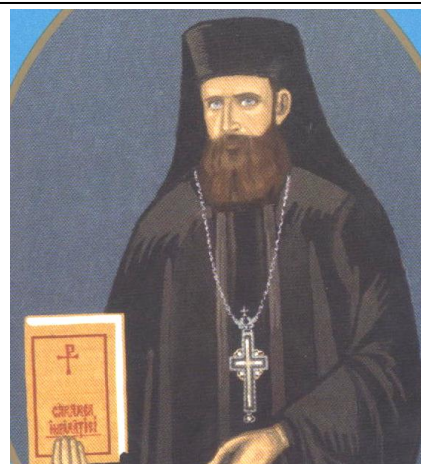
"Iisus în zeghe"-Valentin Iacob

(Părintele Arsenie Boca,—un om mai presus de oameni, Mărturii, vol. 4, ediție îngrijită de Natalia Corlean)

Cred că este o datorie de conștiință să vă spun de ce-i spune așa, cine i-a spus de fapt, pentru că nu sunt cuvintele noastre. Eu le-am auzit de la fatele meu, care le-a auzit, la rândul lui la Drăgănescu, când venise să vadă biserica, prin 1993-1994, cu căruțașul Părintelui Arsenie.

Mănăstirea Prislop nu avea mașină pe vremea când a fost Părintele acolo, dar avea un căruțaș din satele de lângă mănăstire, care, când era rugat de Părintele îl ducea ori la Hațeg, ori la Hunedoara sau unde trebuia să meargă. Și acest om i-a povestit fratelui meu:

"Un lucru nu mi-a ieșit niciodată din suflet, ce mi s-a întâmplat odată, când veneam la mănăstire. Era toamnă târzie, căzuseră frunzele, prin noiembrie, așa și era un deal prin pădure, o pantă. Când am ajuns la baza acelei pante, caii nu mai voiau să urce, ba mai mult decât atât, erau foarte agitați și nechezau într-una. Ca să meargă eu îi băteam, însă Părintele a zis, în stilu-i caracteristic: «Stai, mă nu mai bate caii!» Și apoi s-a ridicat în picioare și a zis cuiva din vârful dealului: «Mă, ia pleacă de acolo!» Și de după o tufă mare de măracini a plecat un lup mare cât un vițel."

Cuviosul Părinte Arsenie Boca, (1910 - †28 noiembrie 1989), frescă

Căruțașul a rămas complet uimit și încremenit. Pentru că bătea caii în continuare, Părintele îi zice: "Mă, nu mai bate caii nici acum, că nu mai vor să meargă.". Căruțașul încerca să-i pornească, dar caii, după ce mai văzuseră și lupul... Și atunci s-a dat Părintele jos din căruță și a început să urce panta. Pe când urca panta, și-a ridicat mâinile, și-a deschis mâinile și a început să fluiera într-un mod deosebit. Din pădurea aceea goală, fără frunze și fără viață, au venit sute de păsări care s-au pus pe capul Părintelui, pe umerii, pe spatele Părintelui, care băteau din aripi când stăteau pe el.

Nu și-a mai dat seama dacă Părintele le ducea sau ele îl duceau pe Părintele, pentru că au urcat așa toată panta, până în vârful dealului. Când a ajuns acolo a fluierat iar și toate păsările au plecat înapoi în pădure.

Apoi, Părintele s-a întors și a zis: «Ei, acum poți să vii».

Și căruțașul, cu lacrimi în ochi, după ce i-a povestit această istorie fratelui meu, i-a spus: «Eh, acesta era Părintele Arsenie, un om mai presus de oameni».

Da, Părintele Arsenie este un om mai presus de oameni..

Preot Prof. Ștefan Negreanu